מג:

 ל) [עירונין י. וש"כן, ל) [שם וש"כן, ג) יכמות סב: שבועות ית:, ד) [בשבוער איתה ר' ילשיה], ק) יכמות סב: שבועות ילשיה], ק) יכמות סב: שבועות ית:], ו) ל"ל רכה, ו) ולעיל לט.ן, ח) יבמות סד: דף סה., ט) ועירובין לו.ו.

תורה אור השלם

1. והַזַּרְתֵּם אֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ז. וְיִהַןְּ תָּנִם אֶת בְּנֵי יִּשְ בְּטִּמְאָתָם בְּטַמְּאָם בְּטִּמְאָתָם בְּטַמְּאָם מִשְׁכָּנִי אֲשֶׁר בְּתוֹכְם: ויקרא טו לא

לעזי רש"י

בלאיי"ר [בדייליי"ר].

מוסף רש"י לא שמיע לי שמעתא. דרב יוסף תלמידו דרב יהודה שהוא תלמיד של רב ושמואל, וחלה רב יוסף ינעקר תלמודו וכשהיה שומע מימרא דרב ושמואל ואינו וכר לאותה שמועה מתמיה וכנור מבנמירו של כב יהיאהה אני ולא אמר לי שמועה זו ואביי מלמידו מזכירו (דעיד לט. ע"פ נדרים מא. וכעי"ז ערוביו מא. סו: עג. מכות ד.) את אמריתה ניהלן. קודס חולייך, ואהא אמריתה ניהלן. על משנה זו למכת לנו משמיה (לעיל שם). והזרתם, והפרשמם, כמו ליה והדוה בנדתה בהחוא ענינא (שם). עונה. במסכת נדה מפורש או יום או לילה, אם וסתה ביום יפרוש כל היום ואם וסתה בלילה יפרוש כל הלילה (שם). ושינתה. לה וסת, ליום עשרים. פעם מת, זה וזה אסורין. אין . ל"ל ט"ו שעבר שאסור. שהרי כל היום המתינה שמא תראה. כנ היום המחינה שמח מרחה, דקי"ל דחייב אדם לפרוש מאשמו סמוך לוסמה, ואין צ"ל יום כ' שראמה בו, שהרי נדה היא, אלא ה"ק כשיחור ויגיע ט"ו אסורה לשמש שהרי יום וסתה הוא ועדיין לא דלגתו אלא פעם אחת ואין יסת נעקר בפחות מג' פעמים, וכשיגיע יום כ' לראייה של כ׳ אסורה לשמש. אסורין, יום ט"ו ויום כ' הבא, אבל ג' פעמים ליום כ' הותר יום ט"ו ונאסר יום כ' ולנויג לם). שאין אשה קובעת לה וסת. לסמוך עליה להיות דייה שעתה, דתנן (לעיל ב.) כל אשה שיש לה וסת דייה שעתה ולא מטמאינן לה מפרע מעת לעת, ועוד דאם מפוע נועה נענה, ישה זהם קובעת לה וסת והגיע זמן יסתה ולא בדקה טמאה, לאורת בזמנו כא (יבמות סה.) יאינה מטהרת מז הוסת. ראינה מטהרת מן הוסת. אפילו נעקרה פעמים, שבדקה בב' וסמות ולא ראתה ושינתה ראייתה ליום אחר ב' פעמים, אפילו הכי מחזקיען וסתה לכשיגיע ואם לא בדקה טמאה, דאורח בזמנו

בשופעת דם טמא מתוך דם טהור. רגילה לראות דם טהור תחלה ואח"כ דם טמא הוי וסת וכל שעה שתראה דם טמא אחר דם טהור אמרינן דדיה שעתה: גוסה. בלאיי"ר: הרי אמרו. לקמן בשמעתין אינה לריכה לא לשנות ולא לשלש ומפרש לה לשנות בוסתות כו': לימים

שנים. וסתות דיומי משקבעתן שתי פעמים הוי וסת: לוסתות. דגופה כגוו הני דמתניתין משקבעתן פעם אחת הוי וסת: למה שלא מנו חלמים. וסת שלש. וקמיבעיה ליה לשמוחל למה שלא מנו חכמים מאי היא והכי האמר שמואל אני שמעתי כו למה שלא מנו חכמים שלש אבל איני יודע מהו: מתניתין היא. דקתני וכן כיולא בהן ופירשה רבה בר עולא לאתויי הני: הא שמעתתא. דשמואל דאמר לימים שנים לוסתות אחד: וה ווה. כשיגיע עוד חמשה עשר אסורה לשמש שמא תחזור לוסתה וכשיגיע יום עשרים נמי תאסר שמא מעכשיו תקבע וסת ליום עשרים: שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל. דלא הוי חוקה בציר מתלת זימני כדשמעינן ליה לרבן שמעון בן גמליאל בכל דוכתי לשלישי תנשה לרביעי לה תנשא (יבמות דף סד:): ונימא זו דברי רשב"ג. דהא קיימא לן בכל דוכתי דבעי שלשה זימני לחזקה: בותנר' בחוך וסחות. בוסתות דגופה קאמר: אף ימים ושעות. בגת׳ מפרש: אינה אסורה אלא עם הנך החמה. וכל הלילה משמשת ואם עבר הנך החמה ולא ראתה משמשת כל היום ורבי יוסי קתני לה דדייק שעת הוסתות ותו לא: רבי יהודה חומר כל היום שלה. מותרת לשמש משעבר הנץ החמה ולא ראתה אבל כל הלילה שלפני הנץ החמה של וסתה אסורה לשמש. ומפרש בגמרא דהאי למודה עם הנץ החמה דקתני דרגילה למחזי בסוף ליליא מקמי דלימטי תחלת יממא ואנן אסרינן לה כל עונת וסתה נמנאת אסורה כל הלילה שהיא עונת וסתה ורבי יהודה מחמיר: גבו׳ אסורה לשמש כל היום כולו דברי רבי יהודה. ורבי יהודה לטעמיה דאמר כל עונת וסתה אסורה ועונה הוי או יום או לילה ולקמן סה:ן ומי שוסתה בלילה ואפילו בסופה אסורה כל הלילה ואם וסתה ביום ואפי׳ בסופו כל היום אסורה: עד שש שעות. דשעות דייקינן הואיל ווסתה בשעה ששית אינה אסורה לא לפניה ולא לחתריה: וחוששת לשש שעות. שעה ששית היא אסורה שהוא וסתה: מו המנחה. היינו משש שעות ולמעלה מכי ינטו לללי ערב ובשבע כבר נטו הלללים שהחמה במערב: עם הנץ דמתניתין בסוף לילה לפיכך כל היום שלה (ה) והלילה אסורה. עם הנץ דברייתא בתחלת יממא ולפיכך לילה אסורה: מותרת ויום והורתם את בני ישראל. וסמיך

קבעה

ליבורם שנים. היינו כרבי דחמר ש בתרי זימני הויח חזקה ושלח מנו חכמים ג' הואיל ואינו וסת גמור מודה רבי דבעי ג' זימני והכי קים ליה: אבלה שום וראתה. הואיל ועל ידי מעשה הם אינו וסת גמור ולא הוה בכלל דמתני׳ וא״ת ואמאי לא

בשופעת דם ממא מתוך דם מהור: וכמין צמרמורות וכו': וכן כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה בר עולא "לאתויי אשה שראשה כבד עליה ואבריה כבדים עליה ורותתת וגוסה אמר רב הונא בר חייא אמר שמואל הרי אמרו לימים שנים לוסתות אחת למה שלא מנו חכמים שלשה למה שלא מנו חכמים לאתויי מאי אמר רב יוסף לאתויי ראשה כבד עליה ואבריה כבדיו עליה ורותתת וגוסה א"ל אביי מאי קא משמע לן מתני' היא דהא פרשה רבה בר עולא אלא אמר אביי לאתויי יאכלה שום וראתה ואכלה בצלים וראתה כססה פלפלים וראתה שאמר רב יוסף לא שמיע לי הא שמעתא יאמר ליה אביי את אמריתה ניהלן ואהא אמריתה ניהלן היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין שלש פעמים ליום עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה לה יום עשרים שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג בר רבי שאמר משום רשב"ג אבל חכמים אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ואמרינן לך לשנות אמרת לן לשלש מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש בימים ונימא זו דברי רשב"ג הא קמ"ל שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה: כותני" יהיתה למודה להיות רואה בתחלת הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות ממאות בסוף הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך

קאמר נמי קפנה וראתה דהוו נמי על ידי מעשה ויש לומר דאינה קובעת וסת להפיצות לחודיהו כדאמר בפרה קמא (לעיל יא.) דכל שתקבענה מחמת אונס אפי׳ כמה פעמים לא קבעה אבל אכלה שום לא חשיב אונס כמו טורח של קפינה שאין הראייה באה על ידי טורח אלא ממילא: זר דברי רשב"ג אבל חכמים אומרים כו'. לכאורה משמע זו ולא סבירא ליה מדלא קאמר אבל רבי אומר ואפילו את"ל הכי לא תקשי לקמן גבי דילוג דמוחמינו שמואל כרשב"ג דאליבא דמתניתין פליגי רב ושמואל ולמאי דאמר מעיקרא הש"ס דפליגי בפלוגתא דרבי ורשב"ג לריך לומר זו וסבירא ליה כדמשני בפרק שור שנגח (ב"ק קף מ:): אבורה לשמש כל שש שעות דברי רבי יהודה. לר׳ יהודה הוה שייך למתני כל היום כולו כדמוכח בסיפא שהוא אוסר כל היום אלא משום רבי יוסי תני לה בתרתי בבי: וחוששת בששה שעות. היינו כל שעה ששית:

מן המנחה ולמעלה. פירש"י סוף שש שמאז נוטי׳ לללי ערב ופיי רשב"ם דאף על גב דאמר בתמיד נשחט (פסחים נח.) דומן המנחה לכל המוקדם הוי מששה שעות ומחלה ואילך היינו משום דלא קים לן שפיר בשיעור שעות היום אבל מן הדין הוא מתחילת ז' ומיהו לגבי וסת נמי אסורה עד חלי שעה שביעית דהיינו מן המנחה ולמעלה: איתמר

הוסתות מהורות רבי יוסי אומר אף ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא עם הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום שלה: גב" תנא כיצד א"ר יוםי ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה מיום עשרים ליום עשרים ומשש שעות לשש שעות הגיע יום עשרים ולא ראתה אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות דברי רבי יהודה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות וחוששת בשש שעות עברו שש שעות ולא ראתה יאסורה לשמש כל היום כולו דברי ר' יהודה ורבי יוםי מתיר מז המנחה ולמעלה: היתה למודה: והתניא רבי יהודה אומר כל הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה לראות בתחלת יממא והא דרגילה לראות בסוף ליליא תני חדא רבי יהודה אוסרה לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה ותניא אידך אוסרה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא קשיא הא דרגילה למחזי בסוף ליליא הא דרגילה למחזי בתחלת יממא אמר רבא הלכה כרבי יהודה ומי אמר רבא הכי יוהתניא והזרתם את בני ישראל מטומאתם מכאן א"ר יורמיה אזהרה לבני ישראל יְשיפרשו מנשותיהן ®סמוך לוסְתְן וכמה אמר ירבא עונה מאי לאו עונה אחריתי משיפרשו מנשותיהן לא יאותה עונה ותרתי למה לי צריכא דאי אשמועינן הא הוה אמינא ה"מ למהרות אבל לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה: ב'תני' ייהיתה למודה להיות רואה יום מ"ו ושינתה להיות רואה ליום כ' זה וזה אסורין שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין שינתה יום כ' ישאין אשה קובעת לה וחתר מ"ו וקבעה לה יום כ' ישאין אשה קובעת לה וחת סג' פעמים ליום כ' הותר מ"ו עד שתקבענה ג' פעמים ואינה מטהרת מן הוסת עד שתעקר ממנה ג' פעמים:

ליה והדוה בנדתה: **עונה אחריתי.** דאם וסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ורבי יהודה לא אסר אלא עונת וסתה: ותרסי למה ליה. לרבא לאשמועינן: בותגר' ואינה מטהרם מן הוסס. דאסורה כל ימי וסתה שמא תראה: גב' נר מצוה

בו א מיי׳ פ״א מהל׳ איסורי סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד מי׳ קפט סעי׳ יט: בוא ב טוש"ע שם סעי' כג

יהוה"ה: בהגה"ה: מב ג ממ" פ"ג מהל' משכב ומושב הל"ו סמג שם

טוש"ע שם סעיף כד: בג ד ה מיי' פ"ח מה איסורי ביאה הלי מיסורי ביסה הכי ג וע"ש סמג שם טוש"ע שם סי קפד סעיף ב: ר [מיי שם ופ"ד מהלי איסורי ביאה הי"ב טוש"ע

:וסד בד ז מיי׳ שם הל״ד ממו שם טוש"ע שם סימן קפט סעיף יד: מה ח מיי שם טוש"ע שם

'סעי' ב

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה עם הגן וכו כל היום שלה מותרת והלילה ונה ב... אסורה:

תום' הרא"ש

. יכוים שנים. כר' דאמר ליםים שנים. כרי דאמר בתרי זימני הויא חזקה אבל ווסתות דגופה קים ליה לשמואל דלר׳ סגיא ליה בחדא זימנא. ולמה שלא מנו חכמים כגוז ע"י מעשה באים מודה ר׳ דאינן ראויי , באים מודה ר' דאינן ראויין לקבוע בפחות מג': ל**איתויי** אכלה שום ובצל וכססה פלפלין. ולא הוו ככל הנהו דפ"י רבה בר עולא דהנהו אתו ממילא והנך ע"י מעשה לכך צריך ג' זימני ולא בעי למימר לאיתויי קפצה וראתה דהא תניא בפ״ק כל שתקבענה מחמת אונס לא הוי וסת מחמת אונס לא הוי וסת אבל אכלה שום ובצל לא חשיב אונס דאין הראיה באה ע"י טורח אלא ממילא: **אמר** שמואל זו דברי רשב"ג. אם נפרש זו ילא ס"ל אלא סבר כר דאמר בתרי זימני הוי חזקה כדמשמע בכל דוכתא זו ולא ס"ל לא תיקשי לך הא דפליגי רב ושמואל בסמוך י ואמר שמואל עד שתשלש מעיקרא תלמודא דפליגי בפלוגתא דר׳ ורשב״ג ע״כ זו וס״ל קאמר וה"נ אשכחן בריש שור שנגח ד' וה': מן המנחה ולמעלה. פרש"י המנחה ולמעלה. פרש״י מתחלת ז' נוטין צללי ערב ואינה אסורה אלא עד סוף שעה ששית. אע"ג דלכל המוקד׳ בחצי שביעית הוי זמן התמיד היינו לפי שאין אנו בקיאין בשעות היום כדאמרינן בפ׳ אמר להם כדאמרינן בפ' אמר להם הממונה אבל מן הדין הוי מתחלת שעה שביעית. א"נ חצי שביעית וחצי ששית חמה עומדת בראש כל אדם ולכך הוי בכלל חצות עד . שש שעות ומחצה : ומי אמר כו' כ"ש אי הוה סבר כר' יוסי דקשיא ליה טפי אלא לא נחת אלא לפרושי תרתי מילי דרבא דצריכי תרוייהו: שינתה ליוח עשרים זה וזה [לא] תראה ביום ט"ו חוששת ליום עשרים שאחר